

“ମିଠେ ବର୍ତ୍ତେ:— ଆଦୃଷ୍ଟାକାରୀ ହୁଅ, ବାବାଟ୍ଟକର ପ୍ରଥମ ଆଦୃଷ୍ଟା ହେଲା.... ନିଜକୁ ଆତ୍ମା ମନେ କରି ବାବାଟ୍ଟକୁ ମନେ ପକାଅ ।”

ପ୍ରଶ୍ନ:- ଆତ୍ମା ରୂପୀ ପାତ୍ର ଅଶୁଦ୍ଧ କାହିଁକି ହେଲା ? ତାକୁ ଶୁଦ୍ଧ କରିବାର ଉପାୟ କ’ଣ ?

ଉତ୍ତର:- ବାହାରର କଥା ସବୁ ଶୁଣି ଏବଂ ଅନ୍ୟକୁ ଶୁଣାଇ ଆତ୍ମା ରୂପୀ ପାତ୍ର ଅଶୁଦ୍ଧ ହୋଇଯାଇଛି । ଏହାକୁ ଶୁଦ୍ଧ କରିବା ପାଇଁ ବାବାଟ୍ଟକର ଆଦୃଷ୍ଟା ହେଲା, ଖରାପ କଥା ଶୁଣ ନାହିଁ, ଖରାପ କଥା ଦେଖ ନାହିଁ..... ଏକମାତ୍ର ବାବାଟ୍ଟକ ଠାରୁ ଶୁଣ, ବାବାଟ୍ଟକୁ ହିଁ ମନେ ପକାଅ ତେବେ ଆତ୍ମା ରୂପୀ ପାତ୍ର ଶୁଦ୍ଧ ହୋଇଯିବ । ଆତ୍ମା ଏବଂ ଶରୀର ଉଭୟ ପବିତ୍ର ହୋଇଯିବ ।

ଗୀତ:- ଯୋ ପିୟା କେ ସାଥ ହେ.....

ଓମ୍ ଶାନ୍ତି । ଓମ୍ ଶାନ୍ତିର ଅର୍ଥ ତ ପିଲାମାନେ ବୁଝିପାରନ୍ତି । ପିଲାମାନଙ୍କୁ ବାରମ୍ବାର ଜ୍ଞାନର ପଏଣ୍ଟ ସବୁ ଶୁଣାଇବାକୁ ପଡ଼ୁଛି । ଯେପରି ବାରମ୍ବାର କୁହାଯାଉଛି ବାବା ଏବଂ ତାଙ୍କର ସମ୍ପତ୍ତିକୁ ମନେପକାଅ । ଏଠାରେ କୌଣସି ମନୁଷ୍ୟକୁ ମନେ ପକାଇବାର କଥା ନାହିଁ । ମନୁଷ୍ୟମାନେ କୌଣସି ନା କୌଣସି ମନୁଷ୍ୟ ବା ଦେବତାମାନଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇବା ପାଇଁ କହିବେ । ପାରଲୌକିକ ପିତା (ଶିବବାବା)ଙ୍କର ସମ୍ପତ୍ତି କେହି ଦେଇପାରିବେ ନାହିଁ କାହିଁକି ନା ବାବାଟ୍ଟକୁ କେହି ବି ଜାଣିନାହାନ୍ତି । ଏଠାରେ ତୁମକୁ ବାରମ୍ବାର କୁହାଯାଉଛି ନିଜକୁ ଆତ୍ମା ମନେ କରି ବାବାଟ୍ଟକୁ ମନେ ପକାଅ । ଯେପରି କୌଣସି ପିତାଙ୍କର ଯେତେବେଳେ ସନ୍ତାନଟିଏ ଜନ୍ମ ହୁଏ ସେତେବେଳେ ସମସ୍ତେ ଜାଣିଥାନ୍ତି ଯେ ଲଏ ତାର ପିତାଠାରୁ ସମ୍ପତ୍ତି ନେବା ପାଇଁ ଆସିଛି । ତେବେ ତା’କୁ ପିତା ଏବଂ ପିତାର ସମ୍ପତ୍ତି ମନେ ରହିଥାଏ । ଏଠାରେ ମଧ୍ୟ ସେହିପରି କଥା । ନିଶ୍ଚିତ ଭାବରେ ପିଲାମାନେ ତାଙ୍କର ପିତାଙ୍କୁ ଜାଣିନାହାନ୍ତି ସେଥିପାଇଁ ବାବାଟ୍ଟକୁ ଆସିବାକୁ ପଡ଼ୁଛି । ଯେଉଁମାନେ ବାବାଟ୍ଟକର ସାଥୀରେ ଅଛନ୍ତି ସେମାନଙ୍କ ପାଇଁ ଜ୍ଞାନର ବର୍ଷା ହେଉଛି । ବେଦ ଶାସ୍ତ୍ରରେ ଯେଉଁ ସବୁ ଜ୍ଞାନ ଅଛି ତାହାହେଲା ଉକ୍ତିମାର୍ଗର ସାମଗ୍ରୀ । ଜପ, ତପ, ଦାନ, ପୁଣ୍ୟ, ସଂଧ୍ୟା, ଗାୟତ୍ରୀ ଆଦି ଯାହା କିଛି ତ କରୁଛନ୍ତି ତାହା ସବୁ ହେଲା ଉକ୍ତିମାର୍ଗର ସାମଗ୍ରୀ । ସନ୍ନ୍ୟାସୀମାନେ ମଧ୍ୟ ଉକ୍ତ ଅଟନ୍ତି । ପବିତ୍ରତା ବିନା କେହି ବି ଶାନ୍ତିଧ୍ୟାନକୁ ଯାଇପାରିବେ ନାହିଁ ସେଥିପାଇଁ ସେମାନେ ଘର ଦ୍ଵାର ଛାଡି ଚାଲିଯାଉଛନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ସାରା ଦୁନିଆ ତ ଏପରି କରିପାରିବ ନାହିଁ । ସେମାନଙ୍କର ଏହି ହଠାତ୍ ମଧ୍ୟ ଚରାମରେ ନିଧାର୍ଯ୍ୟ ଅଛି । ତୁମମାନଙ୍କୁ ରାଜଯୋଗ ଶିଖାଇବା ପାଇଁ କଲ୍ପ କଲ୍ପ ଥରେ ମାତ୍ର ଆସୁଛି । ମୋର ଅନ୍ୟ କୌଣସି ଅବତାର ନାହିଁ । ପରମାତ୍ମାଙ୍କର (ରିଜନକାରନେଶନ) ପୁନଃଅବତରଣ କୁହାଯାଏ । ସିଏ ହେଲେ ଉତ୍ତର ଉତ୍ତର । ତେବେ ଜଗଦମ୍ବର ଏବଂ ଜଗତପିତାଙ୍କର ମଧ୍ୟ ପୁନଃ ଅବତରଣ ନିଶ୍ଚିତ ହେବା ଦରକାର । ବାସ୍ତବରେ ପୁନଃ ଅବତରଣ ବା ପୁନର୍ଜନ୍ମ ଶବ୍ଦ କେବଳ ବାବାଟ୍ଟକ ପାଇଁ ଲାଗିପାରିବ । ସଦଗତି ବାତା ତ ଏକମାତ୍ର ବାବା ହିଁ ଅଟନ୍ତି । ଏମିତି ତ ପ୍ରତ୍ୟେକ ଜିନିଷର ପୁନର୍ଜନ୍ମ ହେଉଛି । ଯେପରି ବରତତ୍ତ୍ଵର ଉତ୍ତରାଧିକାରୀ ରହିଛି ତେଣୁ କୁହାଯିବ ଉତ୍ତରାଧିକାରୀ ବରତତ୍ତ୍ଵର ପୁନର୍ଜନ୍ମ ନେଇଛି । ପୁଣି ଥରେ ଶିଷ୍ଟାଚାର ହୋଇଛି, ପୁଣି ଥରେ ଶ୍ରେଷ୍ଠାଚାର ଆସିବ । ପୁନର୍ଜନ୍ମ ତ ସବୁ ଜିନିଷର ହେଉଛି ଏବେ ପୁରୁଣା ଦୁନିଆ ଅଛି ପୁଣି ନୂଆ ଦୁନିଆ ଆସିବ । ନୂଆ ଦୁନିଆ ଆସିଲେ କୁହାଯିବ ପୁଣି ପୁରୁଣା ଦୁନିଆ ଆସିବ । ଏହି ସବୁ କଥା ବାବା ଆସି ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ଯେତେବେଳେ ଏଠାରେ ବସୁଛି ତେବେ ସବୁବେଳେ ଏହିଭଳି ବିଚାର କର— ମୁଁ ଆତ୍ମା, ମୋତେ ବାବାଟ୍ଟକର ଆଦୃଷ୍ଟା ମିଳିଛି— ମୋତେ ମନେ ପକାଅ । ପିଲାମାନଙ୍କୁ ବୁଝାଉଛି ତ ଆଉ କାହାକୁ ବାବାଟ୍ଟକର ଆଦୃଷ୍ଟା ମିଳିପାରିବ ନାହିଁ । ତେବେ ପିଲାମାନଙ୍କ ଉତ୍ତରେ ମଧ୍ୟ କେହି ଆଦୃଷ୍ଟାକାରୀ ହୋଇଥାନ୍ତି ଆଉ କେହି ଅବଦୃଷ୍ଟାକାରୀ ମଧ୍ୟ ଥାନ୍ତି । ବାବା କହୁଛନ୍ତି— ହେ ଆତ୍ମାମାନେ, ତୁମେମାନେ ମୋ ସହିତ ବୁଦ୍ଧିର ଯୋଗ ଲଗାଅ । ବାବା ଆତ୍ମାମାନଙ୍କ ସାଥୀରେ କଥାବାର୍ତ୍ତା କରୁଛନ୍ତି, ଆଉ କେହି ବି ବିଦ୍ଵାନ ପଣ୍ଡିତ ଆଦି ଏଭଳି କହିବେ ନାହିଁ ଯେ ମୁଁ ଆତ୍ମାମାନଙ୍କ ସହିତ କଥାବାର୍ତ୍ତା କରୁଛି । ସେମାନେ ତ ଆତ୍ମାକୁ ହିଁ ପରମାତ୍ମା ଭାବିନେଇଛନ୍ତି । ତାହା ହେଉଛି ଭୁଲ୍ । ତୁମେ ପିଲାମାନେ ଜାଣିଛ ଯେ ଶିବବାବା ଏହି ଶରୀର ଦ୍ଵାରା ଆମକୁ ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ଶରୀର ବିନା ତ କୌଣସି ଅଭିନୟ ହୋଇପାରିବ ନାହିଁ । ପ୍ରଥମେ ପ୍ରଥମେ ତ ଏହି କଥାର ନିଶ୍ଚୟ ହେବା ଦରକାର । ନିଶ୍ଚୟ ବିନା ତ କିଛି ବି ବୁଦ୍ଧିରେ ଧାରଣ ହେବ ନାହିଁ । ପ୍ରଥମେ ଏହି ନିଶ୍ଚୟ ହେବା ଦରକାର ଯେ ଆମ ଆତ୍ମାମାନଙ୍କର ପିତା ସେହି ପରମପିତା ପରମାତ୍ମା ଅଟନ୍ତି ଏବଂ ସାକାରରେ ହେଲେ ପ୍ରଜାପତି ବ୍ରହ୍ମା, ଆମେ ହେଲୁ ବ୍ରହ୍ମାକୁମାର କୁମାରୀ । ଶିବଙ୍କର ସନ୍ତାନ ତ ସବୁ ଆତ୍ମାମାନେ ତେଣୁ ଶିବକୁମାର କୁହାଯିବ, କୁମାରୀ କୁହାଯିବ ନାହିଁ । ଏହି ସବୁ କଥାକୁ ବୁଦ୍ଧିରେ ରଖିବାକୁ ହେବ । ଧାରଣା ମଧ୍ୟ ସେତେବେଳେ ହେବ ଯେତେବେଳେ ନିରନ୍ତର ବାବାଟ୍ଟକୁ ମନେ ପକାଉଥିବେ । ମନେ ପକାଇବା ଦ୍ଵାରା ହିଁ ବୁଦ୍ଧି ରୂପୀ ପାତ୍ର ଶୁଦ୍ଧ ହେବ । ବାହ୍ୟ କଥାକୁ ଶୁଣି ଶୁଣି ପାତ୍ର ଅଶୁଦ୍ଧ ହୋଇଯାଇଛି, ତାକୁ ଶୁଦ୍ଧ କରିବାକୁ ହେବ । ବାବାଟ୍ଟକର ଆଦୃଷ୍ଟା ହେଲା ମୋତେ ମନେ ପକାଅ ତେବେ ତୁମର ବୁଦ୍ଧି ପବିତ୍ର ହେବ । ତୁମର ଆତ୍ମା ଉତ୍ତରେ ଖାଦ ମିଶିଯାଇଛି, ତେଣୁ ଏବେ ପବିତ୍ର ହେବାକୁ ପଡିବ । ସନ୍ନ୍ୟାସୀମାନେ କହୁଛନ୍ତି ଆତ୍ମା ନିର୍ଲେପ ଅଟେ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ଆତ୍ମାରେ ହିଁ ଖାଦ ମିଶିଛି । ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣଙ୍କର ଆତ୍ମା ଏବଂ ଶରୀର ଉଭୟ ପବିତ୍ର । କେବଳ ସତ୍ୟଯୁଗରେ ହିଁ ଆତ୍ମା ଏବଂ ଶରୀର ଉଭୟ ପବିତ୍ର ଥାଏ । ଏଠାରେ ତ ହୋଇପାରିବ ନାହିଁ । ତୁମେ

ଆତ୍ମାମାନେ କ୍ରମଅନୁସାରେ ପବିତ୍ର ହେବାରେ ଲାଗିଛି । ଏବେ ପବିତ୍ର ହୋଇନାହିଁ । ଏଠାରେ କେହି ବି ପବିତ୍ର ନୁହଁନ୍ତି । ସମସ୍ତେ ପୁରୁଷାର୍ଥ କରୁଛନ୍ତି । ଅନ୍ତିମ ସମୟରେ କ୍ରମ ଅନୁସାରେ ସମସ୍ତଙ୍କର ଫଳାଫଳ ଜଣାପଡିବ ।

ବାବା ଆସି ସବୁ ଆତ୍ମାଙ୍କୁ ଆଜ୍ଞା ଦେଉଛନ୍ତି— ମୋତେ ମନେ ପକାଅ, ନିଜକୁ ଅଗରୀରୀ ଆତ୍ମା ମନେ କର, ଦେହୀ ଅଭିମାନୀ ହୁଅ । ଏହି ମୂଳକଥା ବାବାଙ୍କ ବ୍ୟତୀତ ଆଉ କେହି ବୁଝାଇ ପାରିବେ ନାହିଁ । ପରଥମେ ଯଦି ଏହି କଥା ଉପରେ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ନିଶ୍ଚୟ ଥିବ ତେବେ ବିନୟ ପ୍ରାପ୍ତ କରିବ, ଯଦି ନିଶ୍ଚୟ ନଥାଏ ତେବେ ବିନୟ ପ୍ରାପ୍ତ କରିପାରିବ ନାହିଁ । ନିଶ୍ଚୟରୂପେ ବିନୟନୀ, ସଂଶୟରୂପେ ବିନୟନୀ । ଗୀତାରେ କିଛି କିଛି ଅକ୍ଷର ବହୁତ ଭଲ ଲେଖା ହୋଇଛି । ଏହାକୁ କୁହାଯାଉଛି ଅଟାରେ ଲୁଣ ସଦୃଶ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ମୁଁ ତୁମକୁ ସବୁ ବେଦଶାସ୍ତ୍ରର ସାର କଥା ବୁଝାଉଛି ଯେ ଏଥିରେ କ'ଣ କ'ଣ ସବୁ ଅଛି ? ଏସବୁ ହେଉଛି ଉକ୍ତିମାର୍ଗର ରାସ୍ତା । ଏସବୁ ମଧ୍ୟ ଉତ୍ତମାରେ ନିଧାରଣ ଅଛି । ଏଭଳି ପ୍ରଶ୍ନ ଉଠିପାରିବ ନାହିଁ ଯେ ଉକ୍ତିମାର୍ଗ କାହିଁକି ଉତ୍ତମାରେ ଅଛି ? ଏହା ତ ଅନାଦି ପୂର୍ବ ପ୍ରସ୍ତୁତ ଉତ୍ତମା । ତୁମେମାନେ ମଧ୍ୟ ଏହି ଉତ୍ତମାରେ ବାବାଙ୍କଠାରୁ ସାଫାର୍ଗର ମାଲିକ ହେବାର ସମ୍ଭବତ୍ ଅନେକ ଥର ନେଇଛ ଏବଂ ଏହିଭଳି ନେଉଥିବ । ଏହାର କେବେ ଶେଷ ହୋଇପାରିବ ନାହିଁ । ଏହି ଚକ୍ର ତ ଅନାଦି କାଳରୁ ଘୁରି ଚାଲିଛି । ତୁମେ ପିଲାମାନେ ବରତ୍ତମାନ ଦୁଃଖଧାମରେ ଅଛ ପୁଣି ଶାନତିଧାମକୁ ଯିବ, ଶାନତିଧାମରୁ ସୁଖଧାମକୁ ଯିବ ପୁଣି ଦୁଃଖଧାମକୁ ଆସିବ— ଏହିଭଳି ଅନାଦି ଚକ୍ର ଘୁରି ଚାଲିଛି । ସୁଖଧାମରୁ ଦୁଃଖଧାମକୁ ଆସିବାରେ ତୁମମାନଙ୍କୁ ୫ ହଜାର ବରଷ ଲାଗୁଛି । ଯେଉଁଥିରେ ତୁମେ ୮୪ ଜନ୍ମ ନେଉଛ । କେବଳ ତୁମେ ପିଲାମାନେ ହିଁ ୮୪ ଜନ୍ମ ନେଉଛ, ସମସ୍ତେ ନେଇ ପାରିବେ ନାହିଁ । ଏସବୁ କଥା ବେହଦର ପିତା (ସାରା ବିଶ୍ୱର ପିତା) ତୁମକୁ ପରତ୍ସକ୍ଷରେ ଆସି ବୁଝାଉଛନ୍ତି, ଅନ୍ୟ ପିଲାମାନେ ତ ମୁରଲୀ ଶୁଣିବେ ବା ପଢିବେ ବା ଟେପରୁ ଶୁଣିବେ । ଟେପରେକର୍ତ୍ତୃ ମଧ୍ୟ ସମସ୍ତେ ଶୁଣିପାରିବେ ନାହିଁ । ତେଣୁ ପରଥମେ ପରଥମେ ତୁମେ ପିଲାମାନଙ୍କୁ ଉଠିବା ବସିବା ସମୟରେ ଏହି ସମ୍ପ୍ରତିରେ ରହିବାକୁ ହେବ । ମନୁଷ୍ୟ ତ ମାଳା ଗଡାଇ ରାମ-ରାମ ଜପୁଛନ୍ତି । ରୁଦ୍ରାକ୍ଷ ମାଳା ବୋଲି କହୁଛନ୍ତି ନା । ତେବେ ରୁଦ୍ର ତ ହେଲେ ଭଗବାନ । ପୁଣି ଏହି ମାଳାରେ ମେରୁ ଦାନା ଦୁଇଟି ଏକାଠି ମିଶି ରହିଛି । ତାହା ତ ହେଉଛି ବିଷ୍ଣୁଙ୍କର ଯୁଗଳ ସାଞ୍ଜୁପ । ତେବେ ସିଏ କିଏ ? ଏହି ମାତାପିତା ଯିଏକି ପୁଣି ବିଷ୍ଣୁଙ୍କର ଦୁଇଟି ରୂପ ଲକ୍ଷ୍ମୀ-ନାରାୟଣ ହେଉଛନ୍ତି, ସେଥିପାଇଁ ଏହାଙ୍କୁ ମେରୁ କୁହାଯାଉଛି । ଫୁଲ ହେଉଛନ୍ତି ଶିବବାବା ଏବଂ ମେରୁ ହେଉଛନ୍ତି ଏହି ମମା-ବାବା ଯାହାଙ୍କୁ ମାତା-ପିତା ବୋଲି କହୁଛ । ବିଷ୍ଣୁଙ୍କୁ ମାତା-ପିତା କହିପାରିବ ନାହିଁ । ଲକ୍ଷ୍ମୀ-ନାରାୟଣଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ତାଙ୍କର ପିଲାମାନେ ହିଁ ମାତା-ପିତା କହିପାରିବେ । ଆଦିକାଳି ତ ସମସ୍ତଙ୍କୁ କହୁଛନ୍ତି ତ୍ରାମେବ ମାତାଗତ୍ ପିତା....., ବାସ୍, ଯଦି କେହି ଜଣେ ବି ଏହିଭଳି ମହିମା କରିଦେଲା ତେବେ ତା ପଛେ ପଛେ ଅନୁକରଣ କରିବା ଆରମ୍ଭ କରିଦେବେ । ଏହା ତ ଧରମ ଭରଷ୍ଟ, ନୀତି ଭରଷ୍ଟ ଦୁନିଆ । କଳିଯୁଗକୁ ଭରଷ୍ଟାଚାରୀ ଏବଂ ସତ୍ସୟୁଗକୁ ଶରେଷ୍ଠାଚାରୀ ଦୁନିଆ କୁହାଯାଏ । ସେଠାରେ ଆତ୍ମା ଏବଂ ଶରୀର ଉଭୟ ପବିତ୍ର ଥାଏ । ସତ୍ସୟୁଗରେ କୃଷ୍ଣ ଗୋରା ଥିଲେ, ଏବେ ଏହି ଅନ୍ତିମ ଜନ୍ମରେ ତାଙ୍କର ଆତ୍ମା କଳା ହୋଇଯାଇଛି । ଏହି ବ୍ରହ୍ମା ସରସାଞ୍ଚୀ ଏହି ସମୟରେ ଶୟାମଳ (କଳା) ଅଟନ୍ତି ନା । ଆତ୍ମା ଯେହେତୁ କଳା ହୋଇଯାଇଛି ତେଣୁ ତାର ଗହଣା ଅର୍ଥାତ୍ ଶରୀର ମଧ୍ୟ କଳା ହୋଇଯାଇଛି । ସୁନାରେ ହିଁ ଖାଦ ମିଶିଥାଏ, ତେଣୁ ସେଥିରେ ଯେଉଁ ଗହଣା ତିଆରି ହୁଏ ତାହା ମଧ୍ୟ ଖାଦ ମିଶା ହୋଇଯାଏ । ସତ୍ସୟୁଗରେ ଯେତେବେଳେ ଦେବୀ-ଦେବତାଙ୍କର ସରକାର ଥାଏ ସେତେବେଳେ ଏହି ମିଥ୍ୟା (ଖାଦ) ନଥାଏ । ସେଠାରେ ତ ସୁନାର ମହଲ ତିଆରି ହୁଏ । ଭାରତ ସୁନାର ଚଢେଇ ଥିଲା, ଏବେ ତ ନକଲି ହୋଇଯାଇଛି । ଏହିଭଳି ଭାରତକୁ ବାବା ହିଁ ପୁନର୍ବାର ସାଫାର୍ଗରେ ପରିଣତ କରିପାରିବେ ।

ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି, ଶ୍ରୀମତ୍ ଭଗବାନୁବାଚ ରହିଛି ନା । କୃଷ୍ଣ ତ ଦୈବୀଶୁଣକୃତ ମନୁଷ୍ୟ, ଦୁଇହାତ, ଦୁଇଗୋଡ ବାଲା । ଚିତ୍ରରେ ତ କେଉଁଠି ନାରାୟଣଙ୍କୁ କେଉଁଠି ଲକ୍ଷ୍ମୀଙ୍କୁ ୪ ଭୁଜା ଦେଖାଇଛନ୍ତି । କିନ୍ତୁ କିଛି ବି ବୁଝି ନାହାନ୍ତି । ଓମ୍ ଶବ୍ଦ ମଧ୍ୟ କହୁଛନ୍ତି, କିନ୍ତୁ ଓମର ଅର୍ଥ ମୁଁ ଈଶ୍ୱର ବୋଲି କହୁଛନ୍ତି । ଯେଉଁଠି ଦେଖ ଈଶ୍ୱର ହିଁ ଈଶ୍ୱର ବିଦ୍ୟମାନ । କିନ୍ତୁ ଏହା ତ ଭୁଲ କଥା । ଓମ୍ ଅର୍ଥାତ୍ ମୁଁ ଆତ୍ମା । ବାବା ମଧ୍ୟ କହୁଛନ୍ତି ମୁଁ ଆତ୍ମା କିନ୍ତୁ ମୁଁ ପରମ ଅର୍ଥାତ୍ ଶରେଷ୍ଠ ହୋଇଥିବାରୁ ମୋତେ ପରମାତ୍ମା କୁହାଯାଉଛି । ମୁଁ ପରମଧାମରେ ରହୁଛି । ଉଚ୍ଚରୁ ଉଚ୍ଚ ହେଲେ ଭଗବାନ, ପୁଣି ସୃକ୍ଷମବତନରେ ବ୍ରହ୍ମା-ବିଷ୍ଣୁ-ଶତ୍ରୁଙ୍କର ଆତ୍ମା ଅଛନ୍ତି । ପୁଣି ଏହା ତଳକୁ ଆସିଲେ ମନୁଷ୍ୟ ଲୋକ ରହିଛି । ତାହା ହେଲା ଦୈବୀଲୋକ (ସୃକ୍ଷମବତନ) ତାହା ହେଉଛି ଆତ୍ମାମାନଙ୍କର ଲୋକ ଯାହାକୁ ମୂଳବତନ କୁହାଯାଉଛି । ଏହିସବୁ କଥାକୁ ଭଲ ଭାବରେ ବୁଝିବା ଉଚିତ୍ । ତୁମମାନଙ୍କୁ ଏହି ଅବିନାଶୀ ଜ୍ଞାନ ରତନର ଦାନ ମିଳୁଛି, ଯାହା ଦ୍ୱାରା ତୁମେ ଭବିଷ୍ୟତର ଅତ୍ୟନ୍ତ ଧନବାନ ଦୁଇମୁକୁଟଧାରୀ ରାଜା ହେଉଛ । ଦେଖ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣଙ୍କର ଦୁଇଟି ଯାକ ମୁକୁଟ ଅଛି ନା । ପୁଣି ସେହି ପିଲା (ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ) ଯେତେବେଳେ ଚନ୍ଦ୍ରବଂଶୀ କୁଳକୁ ଆସିଯାଉଛି ସେତେବେଳେ ଦୁଇକଳା କମ୍ ହୋଇଯାଉଛି । ପୁଣି ଯେତେବେଳେ ବୈଶ୍ଣବଂଶୀ କୁଳକୁ ଆସିବେ ସେଥିରେ ଆହୁରି ୪ କଳା କମ ହୋଇଯିବ । ତାପରେ ଆଲୋକର ମୁକୁଟ ଅର୍ଥାତ୍ ପବିତ୍ରତାର ମୁକୁଟ ସମାପ୍ତ ହୋଇଯିବ । ବାକି ରତନ ଜଡିତ ମୁକୁଟ ରହିବ । ତା'ପରେ ଯେଉଁମାନେ ଭଲ ଦାନ-ପୁଣ୍ୟ କରନ୍ତି ସେମାନଙ୍କୁ ଗୋଟିଏ ଜନ୍ମ ପାଇଁ ଭଲ ରାଜ ସିଂହାସନ ମିଳିଯାଏ । ପୁଣି ପରବର୍ତ୍ତୀ ଜନ୍ମରେ ଯଦି ଭଲ ଦାନ ପୁଣ୍ୟ କରନ୍ତି ତେବେ ପୁଣି ବି ରାଜତ୍ୱ ମିଳିଯିବ । ଏଠାରେ ତ ତୁମେମାନେ ୨୧ ଜନ୍ମ ପାଇଁ ରାଜପଦ ପାଇପାରିବ, ସେଥିପାଇଁ ମେହନତ କରିବାକୁ ପଡିବ । ତେଣୁ ବାବା ନିଜର ପରିଚୟ ଦେଉଛନ୍ତି, କହୁଛନ୍ତି— ଆଇ ଆମ୍ ସୁପ୍ରିମ୍ ଫୋଲ୍ ସେଥିପାଇଁ ତାଙ୍କୁ ପରମପିତା ପରମଆତ୍ମା ଅର୍ଥାତ୍ ପରମାତ୍ମା କୁହାଯାଏ । ତୁମେ ପିଲାମାନେ ସେହି ସୁପ୍ରିମ୍ ଅର୍ଥାତ୍ ପରମ ଆତ୍ମାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଉଛ । ତୁମେମାନେ ହେଲ ଶାଳଗ୍ରାମ,

ସିଏ ହେଲେ ଶିବ । ଶିବଜ୍ଞର ବଡ଼ ଲିଙ୍ଗ ରୂପ ଏବଂ ଶାଳଗ୍ରାମକୁ ମାଟିରେ ତିଆରି କରୁଛନ୍ତି । ତେବେ ଏହା କେଉଁ ଆତ୍ମାମାନଙ୍କର ସ୍ୱମାରକୀ ତିଆରି କରୁଛନ୍ତି । ଏକଥା ମଧ୍ୟ କେହି ଜାଣିନାହାନ୍ତି । ତୁମେ ଶିବବାଦୀଙ୍କର ସନ୍ତାନମାନେ ଭାରତକୁ ସାମ୍ରାଜ୍ୟ କରୁଛ ସେଥିପାଇଁ ତୁମମାନଙ୍କର ପୂଜା ହେଉଛି । ପୁଣି ତୁମେ ଦେବୀ-ଦେବତା ହେଉଛ ତେବେ ତୁମର ବି ପୂଜା ହେଉଛି । ଶିବବାଦୀଙ୍କ ସାଥୀରେ ତୁମେମାନେ ଏତେ ସେବା କରୁଛ ସେଥିପାଇଁ ଶାଳଗ୍ରାମମାନଙ୍କର ମଧ୍ୟ ପୂଜା ହେଉଛି । ଯେଉଁମାନେ ସବୁଠାରୁ ଭଲ କରତବ୍ୟ କରୁଛନ୍ତି ସେହିମାନଙ୍କର ହିଁ ପୂଜା ହେଉଛି ଏବଂ କଳିଯୁଗରେ ଯିଏ ଭଲ କର୍ମ କରୁଛନ୍ତି ସେମାନଙ୍କର ସ୍ୱମାରକୀ ତିଆରି କରୁଛନ୍ତି । ତେବେ କଳ୍ପ କଳ୍ପ ବାବା ତୁମମାନଙ୍କୁ ସାରା ସୃଷ୍ଟିଚକ୍ରର ରହସ୍ୟ ବୁଝାଉଛନ୍ତି ଅର୍ଥାତ୍ ସାମ୍ରାଜ୍ୟ ଚକ୍ରଧାରୀ କରୁଛନ୍ତି । ସାମ୍ରାଜ୍ୟ ଚକ୍ର ବିଷ୍ଣୁଙ୍କର ହୋଇପାରିବ ନାହିଁ, କାରଣ ସିଏ ତ ଦେବତା ହୋଇଗଲେ । ଏହି ସମସ୍ତ ଜ୍ଞାନ ତ ତୁମ ନିକଟରେ ଅଛି । ତା'ପରେ ତୁମେ ଯେତେବେଳେ ଲକ୍ଷ୍ମୀ-ନାରାୟଣ ହେବ ସେତେବେଳେ ଏହି ଜ୍ଞାନ ରହିବ ନାହିଁ । ସେଠାରେ ତ ସମସ୍ତେ ସଦଗତିରେ ଥାଆନ୍ତି । ତୁମେ ପିଲାମାନେ ଏହି ଜ୍ଞାନ ଏବେ ହିଁ ଶୁଣୁଛ ତା'ପରେ ରାଜପଦ ପାଇ ଯାଉଛ । ସାମ୍ରାଜ୍ୟ ସ୍ଥାପନା ହୋଇଯିବା ପରେ ଆଉ ଜ୍ଞାନର ଦରକାର ନଥାଏ ।

ଏବେ ବାବା ଆସି ନିଜର ଏବଂ ଏହି ସୃଷ୍ଟିର ପୁରା ପରିଚୟ ଦେଉଛନ୍ତି । ସନ୍ନ୍ୟାସୀମାନେ ତ ମାତାମାନଙ୍କର ନିନ୍ଦା କରିଛନ୍ତି କିନ୍ତୁ ବାବା ଆସି ମାତାମାନଙ୍କୁ ଉପରକୁ ଉଠାଉଛନ୍ତି । ବାବା ଏକଥା ମଧ୍ୟ ବୁଝାଉଛନ୍ତି ଯେ ଏହି ସନ୍ନ୍ୟାସୀମାନେ ଯଦି ନଥାନ୍ତେ ତେବେ ଭାରତ କାମ ଅଗ୍ନିରେ ଜଳି ପାଉଁଶ ହୋଇଯାଇଥାନ୍ତା । ଯେତେବେଳେ ଦେବୀ-ଦେବତାମାନେ ବାମପାର୍ଶ୍ୱରେ ଅର୍ଥାତ୍ ବିକାରୀ ମାର୍ଗରେ ଚାଲୁଛନ୍ତି ସେତେବେଳେ ଖୁବ୍ ଜୋରରେ ଭୂମିକମ୍ପ ଆଦି ହେଉଛି ତା'ପରେ ସବୁକିଛି ତଳକୁ ଚାଲିଯାଉଛି । ସେତେବେଳେ ଆଉ କୌଣସି ଭୂଖଣ୍ଡ ତ ନଥାଏ, କେବଳ ଭାରତ ହିଁ ଥାଏ । ଇସ୍ଲାମୀ, ବୌଦ୍ଧୀ ଆଦି ତ ପରେ ଆସୁଛନ୍ତି ତେଣୁ ସତ୍ୟଯୁଗରେ କୌଣସି ଜିନିଷ ଏଠାରେ ରହୁନାହିଁ । ତୁମେମାନେ ଯେଉଁ ସୋମନାଥ ମନ୍ଦିର ଦେଖୁଛ ତାହା କୌଣସି ବୈକୁଣ୍ଠର ମନ୍ଦିର ନୁହେଁ । ଏହା ତ ଭକ୍ତିମାର୍ଗରେ ତିଆରି ହୋଇଛି, ଯାହାକୁ ମହମ୍ମଦ ଗଜନୀ ଲୁଣ୍ଠନ କରିଥିଲା । ବାକି ସତ୍ୟଯୁଗର ଦେବତାମାନଙ୍କର ମହଲ ଆଦି ସବୁକିଛି ଭୂମିକମ୍ପରେ ମାଟି ତଳକୁ ଚାଲିଯାଉଛି । ଏମିତି ନୁହେଁ ଯେ ପୁରା ମହଲଟା ତଳକୁ ଚାଲି ଯାଇଛି ଯାହାକି ପୁଣି ଉପରକୁ ଉଠି ଆସିବ । ନା, ତାହା ତ ମାଟି ଭିତରେ ହିଁ ଭାଙ୍ଗି ରୁଜି ଯାଉଛି । ପୁଣି ସେହି ସମୟରେ ଖୋଲିଲେ କିଛି ନା କିଛି ମିଳିଯାଏ । ଏବେ ତ କିଛି ବି ମିଳିବ ନାହିଁ । ଶାସ୍ତ୍ର ପୁରାଣରେ ଏପରି କୌଣସି କଥା ନାହିଁ । ସଦଗତି ଦାତା ତ ଏକମାତ୍ର ବାବା ହିଁ ଅଟନ୍ତି । ପ୍ରଥମେ ପ୍ରଥମେ ଏହି ନିଗ୍ରହ ତ ହେବା ଦରକାର । ନିଗ୍ରହରେ ହିଁ ମାୟା ବିଘ୍ନ ପକାଇଥାଏ । କହୁଛନ୍ତି ଭଗବାନ କିପରି ଆସିବେ ? ଆରେ, ଯେହେତୁ ଶିବଜୟନ୍ତୀ ପାଳନ କରୁଛ ତେବେ ତ ନିଗ୍ରହ ଆସିଥିବେ । ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି ମୁଁ ବେହଦର ଦିନ ଏବଂ ବେହଦର ରାତିର ସତ୍ୟମ ସମୟରେ ଆସୁଛି । ଏକଥା କେହି ଜାଣିନାହାନ୍ତି ଯେ ମୁଁ କେତେବେଳେ ଆସୁଛି ? ଏକଥା କେହି ଜାଣିନାହାନ୍ତି ଯେ ମୁଁ କେତେବେଳେ ଆସୁଛି ? କେବଳ ତୁମେ ପିଲାମାନେ ହିଁ ଜାଣିଛ । ବାବା ହିଁ ଏହି ଜ୍ଞାନ ଦେଇଛନ୍ତି ଏବଂ ବିବିଧସୃଷ୍ଟି ଦ୍ୱାରା ଏହି ଚିତ୍ର ସବୁ ତିଆରି କରାଇଛନ୍ତି । ଗୀତାରେ ମଧ୍ୟ କଳ୍ପବୃକ୍ଷର କିଛିଟା ବର୍ଣ୍ଣନା ରହିଛି । ବାବା ପିଲାମାନଙ୍କୁ କହୁଛନ୍ତି ମୁଁ ଏବଂ ତୁମେମାନେ ଏବେ ଏଠାରେ ମିଶିଛେ, କଳ୍ପ ପୂର୍ବରୁ ମଧ୍ୟ ମିଶିଥିଲେ ଏବଂ କଳ୍ପ କଳ୍ପ ମିଶୁଥିବା । ମୁଁ କଳ୍ପ କଳ୍ପ ଆସି ତୁମକୁ ଏହି ଜ୍ଞାନ ଦେବି । ତେଣୁ ଏଥିରେ ଚକ୍ର ମଧ୍ୟ ପ୍ରମାଣିତ ହୋଇଯାଉଛି । କିନ୍ତୁ ଏକଥା ତୁମମାନଙ୍କ ବ୍ୟତୀତ ଆଉ କେହି ବୁଝିପାରିବେ ନାହିଁ । ଏହା ସାରା ସୃଷ୍ଟିଚକ୍ରର ଚିତ୍ର ଯାହାକୁ କେହି ନିଗ୍ରହ ତିଆରି କରାଇଛନ୍ତି । ବାବା ମଧ୍ୟ ଏହା ଉପରେ ବୁଝାଉଛନ୍ତି ଏବଂ ପିଲାମାନେ ମଧ୍ୟ ଏହା ଉପରେ ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ଆରହା—

ମିଠା ମିଠା ସିକିଲିଧେ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ମାତାପିତା, ବାପଦାଦାଙ୍କର ମଧୁର ସ୍ନେହଭରା ସମ୍ପ୍ରତି ଏବଂ ସୁପ୍ରଭାତ । ଆତ୍ମିକ ପିତାଙ୍କର ଆତ୍ମିକ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ନମସ୍କରେ ।

ଧାରଣା ପାଇଁ ମୁଖ୍ୟ ସାର :-

(୧) ପ୍ରତ୍ୟେକ କଥାରେ ବିଜୟ ପ୍ରାପ୍ତ କରବାର ଆଧାର ହେଉଛି ନିଗ୍ରହ ସେଥିପାଇଁ ନିଗ୍ରହ ବୁଝି ନିଗ୍ରହ ହେବାକୁ ପଡିବ । ସଦଗତି ଦାତା ବାବାଙ୍କ ପ୍ରତି କେବେ ବି ସଂଶୟ ଆଣିବାର ନାହିଁ ।

(୨) ବୁଝିକୁ ପଢିବ ବା ଶୁଣି କରିବା ପାଇଁ ଅଗରୀରୀ ହେବାର ଅଭ୍ୟାସ କରିବାକୁ ହେବ । ବାହାରର ବ୍ୟବସାୟ କଥା ଶୁଣିବାର ନାହିଁ କି ଶୁଣାଇବାର ନାହିଁ ।

ବରଦାନ:-

ନିଜର ଶକ୍ତି ସାମ୍ରାଜ୍ୟ ଦ୍ୱାରା ଅଲୌକିକତାର ଅନୁଭବ କରାଇ ଦ୍ୱାରା ରୂପ ହୁଅ ।

ଏବେ ପରଯୁଗର ବାବା ଯିଏକି ଜ୍ୟୋତି ସାମ୍ରାଜ୍ୟ ଅଟନ୍ତି ତାଙ୍କର ହିଁ ଆକର୍ଷଣରେ ଆକର୍ଷିତ ହେଉଛନ୍ତି, ବାବାଙ୍କର ହିଁ କରତବ୍ୟ ଚାଲିଛି, ପିଲାମାନଙ୍କର କରତବ୍ୟ ଏବେ ଗୁପ୍ତ ଅଛି । କିନ୍ତୁ ଯେତେବେଳେ ତୁମେମାନେ ନିଜର ଶକ୍ତିସାମ୍ରାଜ୍ୟରେ ସଥିତ ହୋଇଯିବ ସେତେବେଳେ ତୁମର ସମ୍ପର୍କରେ ଆସୁଥିବା ଆତ୍ମାମାନେ ତୁମ ଦ୍ୱାରା ଅଲୌକିକତାର ଅନୁଭବ କରିବେ । ବର୍ତ୍ତମାନ ଭଲ ଭଲ କହୁଥିବା ଆତ୍ମାମାନଙ୍କୁ ଭଲ ହେବା ପାଇଁ ପ୍ରେରଣା

ସେତେବେଳେ ମିଳିବ ଯେତେବେଳେ ସଂଗଠିତ ରୂପରେ ତୁମେମାନେ ଜଞ୍ଜାଳା ସ୍ୱାସ୍ଥରୂପ, ଲାଇଟ୍ ହାଉସ୍ ହୋଇଯିବ । ମାଷ୍ଟର ସର୍ବଶକ୍ତିମାନ ସ୍ଥିତି ଯେତେବେଳେ ଦୁନିଆରେ ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷ ହେବ ସେତେବେଳେ ସମସ୍ତେ ତୁମ ଚାରିପଟେ ପତଙ୍ଗମାନଙ୍କ ଭଳି ଘୁରିବାକୁ ଲାଗିବେ ।

ସ୍ଲୋଗାନ:-

ସ୍ଲୋଗାନ:- ନିଜର କର୍ମନେତୃତ୍ୱ ଗୁଡ଼ିକୁ ଯୋଗ ଅଗ୍ନିରେ ଉତ୍ପତ୍ତ କରୁଥିବା ଆତ୍ମା ହିଁ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ପବିତ୍ର ହୋଇଯାଆନ୍ତି ।

***** ଓମ୍ ଶାନ୍ତି *****